

مسجد جوادالائمه^(ع) در محله رده، با رویکرد «مهربانی بدون قضاوت» نوجوانان را به نشست‌های آموزشی جذب کرده است

دیوار آگاهی در برابر طوفان‌های نوجوانی

سکینه تاجی | سه شنبه ۳۰ تیر، مسجد جوادالائمه^(ع) در کوچه طبرسی شمالی ۹ میزبان بیش از صد دختر نوجوان بود. برنامه‌ای که با همکاری فعالان فرهنگی مسجد، دفتر توسعه محله و کانونتری پنجتن برگزار شد. در این نشست، سرهنگ احمد داورپناه، رئیس کانونتری پنجتن و عاطفه ذوالفقاری، مددکار اجتماعی این کانونتری، درباره آسیب‌های اجتماعی، روابط پرخطر و راه‌های دریافت مشاوره با نوجوانان گفت‌وگو کردند.

● آسیب ناشی از ناآگاهی

زهره ایمانی، رابط فرهنگی مسجد جوادالائمه^(ع)، می‌گوید: از چهار ماه پیش و تقریباً در آغاز جنگ، فعالیت‌های مسجد برای جذب دختران نوجوان گسترده‌تر شد. تشکیل گروه سرود، حضور در مناسبت‌های مذهبی و اجرای برنامه‌های فرهنگی بخشی از این فعالیت‌هاست.

به گفته او، در جریان این ارتباط‌ها مشخص شد برخی دختران، با وجود وضعیت مناسب تحصیلی و اخلاقی، به دلیل ناآگاهی، درگیر روابط آسیب‌زاشده‌اند؛ موضوعی که ضرورت برگزاری جلسات آموزشی و مشاوره‌ای را نشان داد. ایمانی می‌گوید: بعد از جلسه، چند نفر از دخترها برای گرفتن راهنمایی مراجعه کردند تا بتوانند با کمترین آسیب از روابط نادرست خارج شوند و از مشاوران تخصصی کمک بگیرند.

به گفته ایمانی، مهم‌ترین عامل موفقیت مسجد در جذب نوجوانان، واعتماد آن‌ها به خادمین فرهنگی این مسجد برای مطرح کردن مشکلات خود، برخورد بدون قضاوت متولیان فرهنگی مسجد با آن‌ها بوده است؛ «از چند سال پیش، قول و قراری که من و دیگر

خانم‌های مسجدی داشتیم، این بود که نوجوانان دختر را با هر پوششی که به مسجد می‌آمدند، محترم بشماریم و حتی از آنان درخواست کمک کنیم، به طوری که احساس پذیرفته شدن در آن‌ها ایجاد شود.»

او از دخترانی یاد می‌کند که در نخستین حضورشان حتی آشنایی چندانی با فضای مسجد نداشتند، اما امروز نه تنها در برنامه‌های فرهنگی مشارکت می‌کنند، بلکه نقش اصلی برنامه‌های فرهنگی مسجد را بر عهده دارند.

● استرس جنگ در زندگی نوجوانان

زینب زینعلی، دانش‌آموز پایه یازدهم و از نوجوانان فعال برنامه‌های فرهنگی و مذهبی مسجد، می‌گوید: بعد از شروع جنگ، حضورم در فعالیت‌های مسجد بیشتر شد. قبل از آن هم به مسجد می‌رفتم، اما برنامه‌های فرهنگی به گستردگی امروز

نبود. او معتقد است این برنامه‌ها بیش از هر چیز بر رشد اخلاقی نوجوانان اثرگذار است و ادامه می‌دهد: جنگ باعث پریشانی احوال ما شده است. اضطراب و استرس ناشی از آن، تعادل زندگی خیلی از نوجوان‌ها را به هم زده است و از نظر روحی، شرایط سختی را پشت سر می‌گذاریم.

زینعلی با تأکید بر ضرورت حمایت از نوجوانان می‌گوید: این شرایط می‌تواند نوجوانانی را که آگاهی کمتری دارند، به سمت آسیب‌ها سوق دهد و نیاز است که سطح آگاهی افزایش پیدا کند.

● به خاطر ظاهرم طرد نشدم

ستایش کریمی، دانش‌آموز پایه دهم و یکی از شرکت‌کنندگان در این برنامه، می‌گوید: سه سال پیش، برای نخستین بار در ایام محرم به مسجد آمدم. آن زمان نه اعتقاد چندانی به حجاب داشتم و نه ارتباطی با اهل بیت^(ع)، اما برخورد مهربانانه خادمین مسجد باعث شد نگاهم تغییر کند. هیچ‌کس مرا به خاطر ظاهرم طرد نکرد و همین رفتار باعث شد کم‌کم با فضای مسجد آشنا شوم. او که امروز در فعالیت‌های فرهنگی و گروه سرود مسجد حضور دارد، ادامه می‌دهد: مهم‌ترین ویژگی مسجد این است که نوجوان‌ها را با مهربانی جذب می‌کند، نه با اجبار. حالا خودم هم تلاش می‌کنم با نوجوانانی که تازه وارد این فضا می‌شوند، ارتباطی صمیمی برقرار کنم تا حضورشان در مسجد بیشتر شود.

کریمی درباره فواید نشست نیز می‌گوید: در این برنامه، علاوه بر آشنایی با آسیب‌های اجتماعی، درباره مشاوره و هدایت تحصیلی هم اطلاعات خوبی به دست آوردم. امیدوارم این خدمات برای نوجوانان بیشتر و مستمرتر شود.

تکواندوکار نوجوان محله خواجه ربیع، نگاه متفاوتی به افتخاراتش دارد

مدال برنز طلایی!

امید محله

● افتخاری هست که دوست داشته باشی در تکواندو به دست بیاوری؟

زمانی دنبال قهرمانی در تکواندو بودم اما الان می‌بینم فشاری که برای شرکت در مسابقات به جسم وارد می‌شود، می‌تواند مفید نباشد. از طرفی مدت‌ها برای شرکت در یک مسابقه، وقت و انرژی می‌گذاری و وقتی نتیجه نگیری، ضربه روحی می‌خوری. این‌ها باعث شده است که در ادامه این راه، تردید داشته باشم و احتمالاً به جای تکواندو سراغ رشته‌های دیگر بروم.

● مثلاً چه رشته‌ای؟

فعلاً دارم به کلاس شنا می‌روم. احتمالاً بعد هم بروم فوتبال.

● به عنوان کسی که سال‌ها در تکواندو فعالیت کرده است، به کسانی که چنین تجربه‌ای ندارند، این رشته را چطور معرفی می‌کنی؟

به نظرم، نه فقط تکواندو بلکه به صورت کلی، ورزش‌های رزمی، بیشتر از اینکه جسم ورزشکار را درگیر کند، روی روح و ذهن تأثیر مثبت می‌گذارد؛ چیزی در حد هفتاد درصد ذهن و سی درصد جسم. در نتیجه شما بعد از مدتی فعالیت، فردی با تمرکز بیشتر، برنامه‌ریزتر، عاقل‌تر و پخته‌تر از هم‌سن و سال‌هایت می‌شوی.

● به اینکه در آینده چه شغلی داشته باشی، فکر کرده‌ای؟

فعلاً با این سن و سطح اطلاعاتی که دارم، دوست دارم خلبان شوم. البته نه خلبان هواپیمای مسافربری، بلکه خلبان جنگنده. راه سختی در پیش دارم؛ چون گزینش در این شغل که یکی از ده شغل دشوار دنیا محسوب می‌شود، حساسیت‌های زیادی دارد.

● وضعیت درسی‌ات با این شغل خاص، جور درمی‌آید؟

بله خدا را شکر. لااقل از کلاس اول تا الان همه درس‌هایم خیلی خوب بوده است و شاگرد ممتاز مدرسه بیت المقدس هستم.

● به خواسته‌ات رسیده‌ای؟

تا حدودی، بله. من ده مدال دارم که سه‌تای آن‌ها کشوری است و بقیه، بین باشگاهی و استانی. دو تا از مدال‌های کشوری ام طلاست و یکی برنز.

● کدام یک از این افتخارات برایت شیرین‌تر بوده است؟

مدال برنز کشوری ام را بیشتر از همه دوست دارم.

● یعنی مدال برنز از مدال‌های طلای کشوری، برایت مهم‌تر است؟!

بله، با این مدال که در ده سالگی به دست آوردم، خاطره‌های خیلی خوبی دارم. مدال برنز، تیمی بود و طلاهایم، انفرادی. من کار تیمی را بیشتر از انفرادی دوست دارم. میزبان مسابقات، تهران بود و من اولین سفر عمرم را به همراه مربی و اعضای تیممان به تهران، تجربه کردم که خیلی شیرین بود.

فرزانه شهامت | شمرده و با اعتماد به نفس و پخته‌تر از سن و سالش صحبت می‌کند و همه این‌ها را مدیون چهار سال تمرینات پیوسته در رشته تکواندو می‌داند. عرفان کمالی، از امیدهای محله خواجه ربیع، با اطمینان می‌گوید که برخلاف تصور خیلی‌ها، تأثیر مثبت ورزش‌های رزمی روی روح و روان ورزشکار بیشتر از جسم اوست. این نوجوان یازده ساله، با وجود به دست آوردن افتخارات ملی در این رشته، نمی‌خواهد خود را به تکواندو محدود کند و دوست دارد دنیای دیگر رشته‌های ورزشی مثل شنا و فوتبال را هم تجربه کند.

● از آشنایی‌ات با دنیای تکواندو بگو.

خیلی اتفاقی بود. تابستان سالی که می‌خواستیم بروم کلاس اول، یکی از دوستانم برای کلاس‌های اوقات فراغت، به باشگاه رفت و در رشته تکواندو ثبت نام کرد. من هم روی حساب رفاقت‌مان در همان باشگاه و رشته، ثبت نام کردم. او ادامه نداد و من ادامه دادم.

● الان چه کمربندی داری؟

پوم یک دارم که معادل مشکی دان یک است و مخصوص هنرجوهایی که سشنان کمتر از پانزده سال است.

● چه دلیلی باعث شد تکواندو را رها نکنی؟

راستش اوایل که باشگاه می‌رفتم، هدفی نداشتم به جز وقت‌گذرانی سالم. جنبه تفریحی داشت برایم اما زمان که گذشت، در این رشته جدی‌تر شدم و خواستم قهرمان باشم.

